

CHƯƠNG XXVII: CHÂN NHỒI BÔNG TRỞ LẠI

Một trong những chuyện hay nhất xảy ra tiếp theo bài thi thứ hai là ai ai cũng hằng hái nghe ngóng những chi tiết về chuyện đã xảy ra dưới hồ, nhờ đó mà Ron được một phen chia sẻ sự nổi tiếng của Harry. Harry để ý thấy những phiên bản của câu chuyện hơi khác đi sau mỗi lần kể. Lúc đầu, Ron kể có vẻ đúng sự thực; ăn khớp với câu chuyện do Hermione kể, đó là thầy Dumbledore đã phù phép làm cho tất cả các con tin ngủ trong phòng của giáo sư McGonagall và trước đó có trấn an cả bọn là chúng sẽ hoàn toàn an toàn, sẽ tỉnh dậy khi chúng lên khỏi mặt nước trở lại. Vậy mà, một tuần sau, Ron lại đi kể một câu chuyện bắt cóc rùng rợn, theo đó, một tay nó phải đấu lại năm chục người cá được trang bị vũ khí cùng mình. Bọn người cá này phải đánh gục được nó mới hòng trối nó lại được.

“Nhưng mà mình có cây đũa phép giấu trong ống tay áo.”

Ron quả quyết với Padma Patil, hình như là người rất khoái cái sự Ron bây giờ được nhiều người chú ý tới và luôn có đề tài để nói với nó mỗi khi hai đứa nó đi dọc các hành lang.

“Mình có thể tóm được những thằng khổng ở biển đó bất cứ lúc nào mình muốn.”

Hermione gắt gỏng hỏi:

“Cái mà bồ định làm lúc đó là ngáy vào bọn người cá hả?”

Tai của Ron đỏ bừng, và từ đó về sau, nó trả câu chuyện về giấc ngủ phù phép trở lại đúng nguyên bản.

Đạo này mọi người hay chọc ghẹo Hermione quá xá rằng Viktor Krum sẽ nhớ nhất cái tính hay gắt gỏng của cô bé.

Sang đến tháng Ba, thời tiết trở nên khô ráo, nhưng mỗi khi tụi nó ra ngoài sân thì những con giáo làm rát da tay và da mặt của chúng. Thư từ bị chậm trễ vì bọn cú phải tránh gió trên đường bay. Con cú nâu mà Harry gửi tới chú Sirius để báo ngày cuối tuần đi thăm làng Hogsmeade đã quay về vào bữa điểm tâm sáng thứ Sáu, một nửa lông lá trên mình nó xù đứng cả lên. Harry chưa kịp xé thư của chú Sirius ra xem thì con cú đã bay vù mất, rõ ràng là nó sợ phải đưa thư ra ngoài thêm một lần nữa.

Thư của chú Sirius cũng ngắn gọn như là trước:

Tới bậc cấp cuối con đường bên ngoài làng Hogsmeade (qua khỏi Dervish và Banges) lúc hai giờ chiều thứ Bảy. Dem được bao nhiêu thức ăn thì dem hết.

Ron nghi ngờ hỏi:

“Chú ấy trở lại làng Hogsmeade sao?”

Hermione nói:

“Có vẻ là như vậy, chứ còn gì nữa?”

Harry lo âu nói:

“Mình không hiểu nổi chú ấy, lỡ mà chú ấy bị bắt...”

Ron nói:

“Nhưng mà tới giờ chú ấy vẫn an toàn, phải không? Ở đó chẳng còn lúc nhúc bọn giám ngục nữa đâu.”

Harry xếp lá thư lại, ưu tư. Thực lòng mà nói, nó rất muốn gặp lại chú Sirius . Cho nên tới bài học cuối cùng của buổi chiều hôm đó – hai tiết Độc dược – lúc bước xuống những bậc thang dẫn đến căn hầm, nó cảm thấy phấn chấn hết sức, khác hẳn mọi lần.

Malfoy, Crabbe và Goyle đang đứng lộn xộn bên ngoài cửa lớp với đám con gái nhà Slytherin, băng của Pansy Parkinson . Cả bọn đang xúm nhìn vô cái gì đó mà Harry không biết là cái gì, rồi cười cợt hô hố.

Cái gương mặt ngẩn ngẩn như mặt con chó ỉ của Pansy hăm hở nhìn quanh qua tấm lưng rộng của Goyle khi Harry, Ron và Hermione đi đến gần.

Cô nàng cười hình hích:

“Tụi nó kìa! Tụi nó kìa!”

Và cả lũ Slytherin rã đám, Harry nhìn thấy Pansy cầm một tờ tạp chí trong tay – Tuần san Nữ phù thủy . Tấm hình động ngay trang bìa tờ tạp chí cho thấy một nàng phù thủy tóc quăn đang mỉm một nụ cười đầy răng và đang cầm cây đũa phép chỉ vào một miếng bánh xốp bự.

Pansy nói lớn:

“Ê, Granger, mày có thể kiểm được vài chuyện thú vị trong này nè!”

Pansy quăng tờ tạp chí vào Hermione . Hermione đưa tay đón bắt và trông sững sốt hết sức. Vừa lúc đó, cửa gian phòng tầng hầm mở ra, thầy Snape bảo tất cả học trò vào bên trong.

Harry, Ron và Hermione đi tới cái bàn cuối phòng như mọi khi. Khi thầy Snape quay lưng về phía tụi nó để viết lên bảng công thức nguyên liệu của món độc dược ngay hôm đó, Hermione hấp tấp lật tờ tạp chí dưới gầm bàn. Cuối cùng, ngay ở hai trang giữa của tờ tạp chí, Hermione tìm thấy cái mà tụi nó tìm kiếm. Harry và Ron chồm tới gần hơn để đọc. Một tấm hình màu của Harry đi kèm với một bài báo ngắn có tựa là:

Nỗi Khổ Tâm Thầm Kín Của Harry Potter

Một thiếu niên có lẽ không giống một thiếu niên nào khác – nhưng vẫn là một thiếu niên đang trải qua những nỗi dày vò thông thường của tuổi mới lớn. Rita Skeeter viết. Thiếu thốn tình yêu do cái chết đầy bi kịch của cha mẹ, cậu bé Harry Potter mười bốn tuổi tưởng mình đã tìm được niềm an ủi nơi một cô bạn gái chung tình ở trường Hogwarts, một cô gái xuất thân từ gia đình Muggle, tên Hermione Granger. Cậu bé không ngờ là chẳng mấy chốc nữa cậu bé sẽ chịu đựng một cú sốc tình cảm khác trong một cuộc đời đã nhiều đau khổ vì mất mát cá nhân.

Cô nàng Granger, một cô gái tầm thường nhưng đầy tham vọng, dường như có gu khoái phù thủy nổi tiếng, mà một mình Harry Potter thì không thể đáp ứng nổi. Từ khi Viktor Krum, Tầm thủ đội tuyển Hungary và là một người anh hùng trong Cúp Quidditch Thế Giới, đến trường Hogwarts, cô nàng Granger cứ bốn cột với tình cảm của cả hai chàng trai. Krum thì say mê lỗ liễu cô nàng Granger xảo trá, đã mời cô nàng đến thăm anh chàng ở Bungary vào mùa hè tới, và khẳng định là anh chàng “chưa bao giờ cảm thấy như vậy đối với một cô gái nào khác.”

Tuy nhiên, có lẽ không hẳn là sự quyến rũ tự nhiên đáng ngờ của cô nàng này đã chiếm đoạt được sự quan tâm của hai chàng trai trẻ bất hạnh ấy.

Pansy Parkinson, một học sinh năm thứ tư hoạt bát, xinh đẹp, nói: “Con nhỏ đó thực ra xấu òm, nhưng mà nó giỏi chế ra một Tình Dục, nó khôn ranh lắm. Theo tôi thì đó là cách mà nó đã quyến con trai.”

Dĩ nhiên Tình Dục bị cấm ở trường Hogwarts, và chắc chắn là cụ Dumbledore cần phải điều tra về điều này. Trong lúc này thì những người mong muốn điều lành cho Harry Potter hẳn hy vọng rằng, lần sau cậu sẽ dâng tặng trái tim mình cho một ứng viên xứng đáng hơn.

Ron rít lên với Hermione trong khi cô bé chăm chăm nhìn xuống bài báo:

“Mình đã nói với bồ rồi mà! Mình đã nói với bồ là đừng có chọc giận mụ Rita Skeeter ! Mụ sẽ tô vẽ bồ thành một thứ... một thứ con gái lẳng lơ!”

Hermione hết tỏ ra ngạc nhiên và bắt đầu sặc vì cười. Cô bé lặp lại:

“Con gái lẳng lơ hả?”

Cô bé liếc Ron, người run lên vì những tiếng cười khúc khích bị nén lại.

Hai tai của Ron đỏ lên, nó chống chế:

“Đó là má mình gọi họ như vậy.”

Hermione vẫn cười hì hì, quảng tờ Tuần san Nữ phù thủy sang cái ghế trống bên cạnh.

“Nếu đó là cái hay nhất mà mụ Rita có thể làm, thì quả thật dạo này mụ bất tài quá rồi. Thiệt là một đồng rác cũ!”

Cô bé nhìn qua phía đám học sinh nhà Slytherin ngồi bên kia phòng học, cả lũ đang theo dõi Harry và Hermione tỉ mỉ xem hai đứa nó có buồn bực tức giận vì bài báo không. Hermione bèn tặng chúng một nụ cười chế nhạo và một cái vẫy tay, rồi cô bé cùng với Harry và Ron bắt đầu lôi ra các nguyên liệu mà tụi nó cần để bào chế món Thuốc Tăng Trí.

Mười phút sau, lúc đang cầm chày giã một chén bột hung, Hermione nói:

“Coi vậy, cũng có chỗ mắc cười! Làm sao mà mụ Rita biết được ta?...”

Ron hỏi ngay:

“Biết cái gì? Bồ chưa từng pha chế ra cái món Tình dục đó mà, hay là có thiệt!”

“Đừng có ngu!”

Hermione nạt Ron, rồi lại tiếp tục giã chén bọ hung:

“Không, chẳng qua là... làm sao mà mụ ấy biết Viktor mời tôi đến thăm anh ấy vào mùa hè?”

Hermione đỏ bừng gương mặt khi nói ra điều này và cố ý tránh ra ánh mắt của Ron.

Ron làm rớt cái chày của nó, gây nên một tiếng coong thiệt lớn.

“Cái gì?”

Hermione nói lí nhí:

“Anh ấy đã đề nghị với mình sau khi kéo mình ra khỏi hồ. Ngay sau khi ảnh vút được cái đầu cá mập đi. Bà Pomfrey đưa cho ảnh với mình mỗi người một tấm chăn và ảnh... đại khái là kéo mình ra một chỗ cách xa ban giám khảo để khỏi bị họ nghe thấy, và ảnh nói nếu mình không bận làm gì trong kỳ nghỉ hè, thì mình có muốn...”

“Và, bồ nói sao?”

Ron đã lượm cái chày của nó lên, và nghiêng nó trên mặt bàn, cách cái cối của nó một tấc rưỡi, bởi vì mắt nó đang nhìn Hermione chăm chăm.

Hermione vẫn nói tiếp:

“Và anh ấy đúng là có nói ảnh chưa bao giờ có cảm xúc giống như vậy với bất cứ người nào khác.”

Mặt Hermione bây giờ đỏ đến nỗi Harry cảm thấy được cả sức nóng từ gương mặt Hermione tỏa ra.

“Nhưng mà làm sao mụ Rita Skeeter lại có thể nghe anh ấy nói há? Mụ đâu có mặt ở đó... hay là có? Hồng lẽ mụ cũng có một tấm Áo khoác Tàng hình ? Hay có lẽ mụ đã lên vào sân trường để xem cuộc thi đấu...”

Ron vẫn động cái chày xuống mặt bàn mạnh đến nỗi cái bàn suýt mẻ, nó lặp lại:

“Vậy chứ bồ nói sao?”

“À, mình mãi lo nhìn xem bồ với Harry có ổn không...?”

Một giọng nói lạnh như băng cất lên sau lưng ba đứa làm tụi nó giật bắn người lên:

“Cô Granger à, dù cho đời sống xã hội của cô chắc chắn hấp dẫn đi nữa, thì tôi cũng phải yêu cầu cô đừng thảo luận đề tài đó trong lớp học của tôi. Trừ nhà Gryffindor mười điểm.”

Thầy Snape đã lướt nhẹ tới bàn của tụi nó trong khi tụi nó còn đang mãi mê chuyện trò. Cả lớp bây giờ đều ngoái đầu lại phía tụi nó. Malfoy liền tranh thủ cơ hội này mà nhá lên cái phù hiệu POTTER THÚI HOẮC ngang qua căn phòng về phía Harry .

Vớ lấy tờ Tuần san Nữ phù thủy, thầy Snape nói thêm:

“À... lại thêm chuyện đọc lén tạp chí dưới bàn học nữa à? Trừ thêm mười điểm nữa của nhà Gryffindor ... Ôi nhưng mà dĩ nhiên...”

Đôi mắt đen của thầy Snape long lên khi ngó thấy bài báo của Rita Skeeter .

“... dĩ nhiên là Potter phải theo dõi sát những mẩu tin báo chí về nó chứ...”

Căn hầm rung lên vì tiếng cười của đám học sinh nhà Slytherin, và một nụ cười khó chịu làm cong làn môi mỏng của thầy Snape . Để làm cho Harry điên tiết lên, thầy Snape bắt đầu đọc to bài báo.

“Nỗi khổ tâm thầm kín của Harry Potter ... Ái chà chà..., Potter à, trò đang bị khó ở ra sao đó... Một thiếu niên, có lẽ không giống một thiếu niên nào khác.”

Harry có thể cảm thấy gương mặt nó nóng bỏng. Thầy Snape ngừng lại ở cuối mỗi dòng để cho bọn Slytherin đệm vô một tràng cười hô hố. Bài báo bị thầy Snape đọc lên nghe chướng tai hơn tới mười lần. Ngay cả Hermione bây giờ cũng đỏ lên như gấc chín.

“...những người mong muốn điều lành cho Harry Potter hẳn hy vọng rằng, lần sau, cậu sẽ dâng tặng trái tim mình cho một ứng viên xứng đáng hơn. Thiệt là cảm động.”

Thầy Snape nhếch mép cười khinh bỉ, cuộn tờ tạp chí lại và những tràng cười phá lên tiếp tục vang ra từ đám Slytherin .

“Chà. Tôi cho rằng tốt nhất là nên chia ba trò ra, để cho các trò chú tâm vô các món thuốc hơn cuộc đời tình ái lằng nhằng của các trò. Weasley, trò ngồi tại chỗ. Trò Granger, ra ngồi đằng kia, bên cạnh trò Parkinson. Còn trò, Potter... cái bàn đặt trước bàn của tôi, đi, ngay bây giờ.”

Harry tức giận quẳng mớ nguyên liệu và cái cặp của nó vô cái vạc và kéo lê tới trước căn hầm, chỗ cái bàn trống. Thầy Snape đi theo nó, ngồi vô cái bàn giáo viên và ngắms Harry lấy các thứ trong cái vạc của nó ra. Nhất quyết không nhìn thầy Snape, Harry lại cặm cụi giã tiếp cái chén bột hung, tưởng tượng ra gương mặt thầy Snape dưới từng cú chà nện xuống.

Khi cả lớp đã ổn định lại, thầy Snape lặng lẽ nói:

“Tất cả những trò báo chí sấm soi này dường như thối phồng thêm cái đầu vốn đã bự của trò, Potter há?”

Harry không trả lời. Nó biết thầy Snape đang thử khiêu khích nó. Trước đây thầy đã làm như vậy. Chắc chắn là thầy đang hy vọng kiếm ra được một cái cớ để trừ của nhà Gryffindor thêm năm chục điểm nữa trước khi hết tiết học.

“Có lẽ trò đang nỗ lực dưới cái ảo tưởng là cả thế giới phù thủy đều mê trò.”

Thầy Snape tiếp tục nói bằng giọng nhỏ rí để không ai khác có thể nghe thấy (Harry thì không ngừng động chân vô cớ bột hung của nó, mặc dù nó đã dần chúng thành một thứ bột rất mịn rồi)

“Nhưng mà tôi chấp hết những hình ảnh của trò xuất hiện bao nhiêu lần trên báo chí. Đối với tôi, Potter à, trò chẳng là cái gì khác hơn một thằng con nít kinh tởm coi mọi thứ luật lệ qui định đều dưới tầm của nó.”

Harry xúc bột bột hung vô trong cái vạc và bắt đầu cắt củ gừng. Tay nó hơi run nhẹ vì cơn phấn nộ, nhưng nó vẫn giữ cho mắt nó nhìn xuống, như thể nó không hề nghe những gì thầy Snape đang nói với nó.

Thầy Snape tiếp tục nói với một giọng nhẹ nhàng hơn nhưng mà nguy hiểm hơn.

“Cho nên tôi có lời khuyên tử tế cho trò, Potter à. Cho dù có là một thứ tiếng tăm tầm cỡ đầu kim gút hay cỡ nào đi chăng nữa... nếu tôi mà bắt được trò đột nhập vào văn phòng tôi một lần nữa...”

Quên bég đi trò giả câm giả điếc từ nãy giờ, Harry tức tối nói:

“Con chưa từng léo hánh tới gần văn phòng của thầy bao giờ.”

Đôi mắt đen không lường được ý của thầy Snape dò xét gương mặt Harry :

“Da rắn ráo. Cỏ mang cá. Cả hai thứ đều lấy từ kho nguyên liệu riêng của ta, và ta biết là ai ăn cắp chúng.”

Harry trừng mắt nhìn lại thầy Snape, nhất định không chớp mắt hay tỏ ra biết lỗi. Sự thật là Harry không hề ăn cắp thứ nào trong hai món đó của thầy Snape . Da rắn ráo là do Hermione chôm của thầy hồi tụi nó học năm thứ hai – tụi nó cần món đó để bào chế món thuốc Đa dịch – và hồi đó tuy thầy Snape luôn nghi ngờ Harry, nhưng thầy không bao giờ có thể chứng minh được. Còn cỏ mang cá thì, dĩ nhiên, do Dobby nhón một tí.

Harry trắng trợn nói dối:

“Con không hiểu thầy đang nói cái gì.”

Thầy Snape rít lên:

“Trò đã ra khỏi giường ngủ vào cái đêm mà văn phòng ta bị đột nhập. Ta biết điều đó, Potter à. Giờ đây, có thể Moody Mắt-Điên đã gia nhập câu lạc bộ những người ái mộ trò, nhưng ta cũng vẫn sẽ không bỏ qua hành vi của trò đâu! Đi lên bêu vô văn phòng ta một lần nữa vào ban đêm thì trò, Potter à, đừng có trách ta đó!”

Harry lạnh nhạt đáp:

“Dạ.”

Nó quay lại công việc cắt củ gừng:

“Con sẽ động điều đó vô đầu nếu con có bao giờ muốn đi tới đó.”

Mắt thầy Snape lóe lên. Thầy thọc một bàn tay vô cái túi áo chùng đen của thầy. Trong một thoáng hoang mang, Harry nghĩ thầy Snape sắp rút ra cây đũa phép để nguyên rửa nó. Nhưng rồi Harry thấy thầy Snape rút ra một cái chai thủy tinh nhỏ đựng một thứ thuốc trong veo tuyệt đối. Harry trợn mắt nhìn cái đó.

Mắt thầy Snape lại long lên nguy hiểm, thầy nói:

“Trò có biết cái này không, Potter?”

Harry đáp, lần này hoàn toàn thành thực:

“Không.”

Giọng thầy Snape vang lên hết sức nham hiểm:

“Đây là Veritaserum – một thứ Chân dược mạnh đến nỗi chỉ cần ba giọt là đủ làm cho trò trút ra những bí mật sâu kín nhất cho cả lớp này cùng nghe. Hiện giờ việc sử dụng thuốc này được kiểm soát rất chặt chẽ bằng những hướng dẫn của Bộ Pháp Thuật. Nhưng mà trừ khi trò liệu hồn trò, nếu không thì trò có thể thấy bàn tay ta nhều gợn món thuốc này – thầy nhẹ lắc cái chai thủy tinh – vô món nước bí rợ trò uống mỗi tối. Và rồi, Potter à... rồi ta sẽ tìm ra được sự thật là trò có từng léo lách đến văn phòng ta lần nào chưa.”

Harry không nói gì. Nó lại quay về tí mẩn xắt củ gừng, cầm con dao lên, một lần nữa bắt đầu xắt gừng thành từng lát mỏng. Nó không thích tiếng Chân Dược đó chút nào, nó cũng không muốn tạo dịp cho thầy Snape cho nó nếm thử một chút. Nó kềm lại một cơn rung mình khi nghĩ đến điều gì có thể bật ra khỏi miệng nó nếu như thầy Snape cho nó uống Chân Dược... Ngoài chuyện khiến cho cả đồng người bị vạ lây – trước tiên là Hermione và Dobby – nó cũng còn cả đồng chuyện khác mà nó muốn giấu đi... như cái chuyện nó liên lạc với chú Sirius ... và – ruột gan nó quặn lên với ý nghĩ này – cảm xúc của nó về Cho... Nó cho mớ gừng xắt nhuyễn vô trong vạc, và tự hỏi nó có nên bắt chước thầy Moody và từ này chỉ uống cái be sành riêng của mình mà thôi không.

Có một tiếng gõ cửa phòng học. Thầy Snape nói, giọng bình thường:

“Mời vào.”

Lớp học nhìn quanh khi thấy ông Karkaroff bước vào. Mọi người đều nhìn ông ta khi ông đi về phía bàn giấy của thầy Snape. Ông ta xoắn ngón tay quanh chòm râu dê của mình và tỏ ra nhấp nhẩm lăm.

Khi đến gần bàn thầy Snape, ông Karkaroff đột ngột bảo:

“Chúng ta cần nói chuyện.”

Ông ta dường như quyết tâm không cho ai nghe điều mà ông ta nói, nên ông hầu như không hề hé môi; như thể ông ta là một kẻ nói bằng bụng hạng xoàng. Harry tiếp tục để mắt vào món gừng xắt mỏng, nhưng tai ông lắng lên chăm chú lắng nghe.

Thầy Snape nói rù rì:

“Sau giờ học tôi sẽ nói chuyện với anh, anh Karkaroff à.”

Nhưng ông Karkaroff ngắt lời thầy:

“Tôi muốn nói ngay bây giờ, trong khi anh còn chưa thể vượt đi chỗ khác, anh Severus à. Hổng rày anh cứ tránh né tôi.”

Thầy Snape ngắt lời:

“Chờ sau buổi học đã.”

Giả bộ cầm một cái ly đo lường dung tích để xem coi nó đã rót đủ mật con tatu chưa, Harry lén liếc nhìn hai người lớn này một cái. Ông Karkaroff thì tỏ ra hết sức lo lắng, còn thầy Snape thì giận dữ hết biết.

Ông Karkaroff cứ lảng vảng bên bàn giấy của thầy Snape suốt thời gian còn lại của buổi học môn Độc Dược dài những hai tiết. Ông ta dường như có ý định ngăn cản thầy Snape khỏi chuồn mất khi kết thúc buổi học. Vì quá nôn nóng muốn nghe điều ông Karkaroff nói, Harry cố tình đánh đổ chai mật tatu khi chỉ còn hai phút nữa là chuông reo tan học, nhờ đó nó có cơ thụp xuống phía dưới cái vạc và lau chùi cái sàn trong khi những học sinh khác đi ra khỏi lớp.

Nó nghe thầy Snape cự nự ông Karkaroff :

“Chuyện gì mà khẩn cấp vậy?”

“Chuyện này.”

Harry dòm từ sau mép cái vạc của nó, thấy ông Karkaroff vén tay áo trái của tấm áo chùng lên để chỉ cho thầy Snape cái gì đó trên cánh tay trước của ông. Ông Karkaroff nói, vẫn cố gắng hết sức để không can cử động môi.

“Anh thấy không? Chưa bao giờ nó rõ như vậy, chưa bao giờ kể từ khi...”

Thầy Snape cau nhàu:

“Đẹp đi!”

Đôi mắt đen của thầy Snape quét qua khắp lớp học. Giọng ông Karkaroff bắt đầu bối rối:

“Nhưng anh ắt hẳn đã nhận thấy...”

Thầy Snape chặn họng ông Karkaroff :

“Chúng ta nói chuyện đó sau, anh Karkaroff! Potter, trò đang làm gì đó?”

Harry đứng thẳng lên và đưa cho thầy Snape coi tấm khăn lau ướt nhẹ mà nó đang cầm. Nó nói giọng vô tội:

“Thưa thầy, con lau chùi mật tatu mà con lỡ tay làm đổ.”

Ông Karkaroff quay gót và sải bước dài đi ra khỏi căn phòng dưới tầng hầm. Trông ông vừa có vẻ lo lắng, vừa có vẻ tức giận. Không muốn ở lại một mình với thầy Snape đang cực kỳ tức giận, Harry quăng sách và nguyên liệu của nó vô cộp và ra khỏi phòng bằng tốc độ nhanh nhất để kể cho Ron và Hermione nghe chuyện mà nó vừa chứng kiến.

Vào buổi trưa ngày hôm sau, Harry, Ron và Hermione rời khỏi tòa lâu đài chỉ để nhận thấy một mặt trời bạc yếu ớt chiếu rọi xuống sân trường. Thời tiết đã ôn hòa nhất so với mọi lúc khác trong năm. Và vào lúc mà tụi nó đi tới làng Hogsmeade, cả ba đứa đã cởi áo khoác ra và vắt áo trên vai. Đồ ăn của chú Sirius dặn, tụi nó mang theo trong cái túi của Harry; tụi nó đã chôm được một tá đùi gà, một ổ bánh mì, và một bình đựng nước bí rợ mà cả bọn đã thó trong bữa ăn trưa.

Mấy đứa đi vô tiệm áo quần phù thủy Giẻ vui để mua một món quà cho Dobby . Ở đó tụi nó khoái chí chọn lựa những đôi vớ khủng khiếp nhất mà tụi nó có thể tìm ra, gồm một đôi trang trí bằng những tia sọc vàng, và ngôi sao bạc, và một đôi vớ khác kêu gào thảm thiết khi trở nên quá nặng mùi. Sau đó, lúc một giờ rưỡi, tụi nó đi ngược lên đường Cao, ngang qua đường Dervish và Banges, rồi đi miết ra ngoài rìa làng.

Trước đây Harry chưa bao giờ đi theo hướng này. Con đường mòn quanh co dẫn tụi nó đi ra tuốt ngoài vùng đồng quê hoang dã chung quanh làng Hogsmeade . Ở đây càng lúc càng thưa vắng dần những căn chòi, còn vườn tược thì rộng ra. Harry, Ron và Hermione đi bộ hướng về phía chân núi mà làng Hogwarts nằm nép dưới bóng. Rồi tụi nó quẹo ở một góc đường và nhìn thấy cuối con đường mấy bậc thềm để trèo qua hàng rào. Ở đó, một con chó đen khổng lồ lông lá bù xù đang ngồi đợi tụi nó, hai chân trước của con chó đặt trên thanh chắn hàng rào cao nhất, miệng nó thì ngậm mấy tờ báo. Con chó trông hết sức quen thuộc...

Khi tụi nó đến gần. Harry nói:

“Thưa chú Sirius !”

Con chó đen hít hít cái túi đồ ăn của Harry một cách háo hức lắm, đuôi nó ngoeo nguẩy rồi nó quay lại, bắt đầu chạy lon ton xa khỏi tụi nhỏ, băng qua một bãi đất có nhiều bụi cây lúp xúp chạy dài tới chân núi lởm chởm đá. Harry, Ron và Hermione cùng trèo lên bậc thang bắc qua tường để chạy theo con chó.

Chú Sirius dẫn tụi nó đến tận chân núi, nơi mặt đất phủ đầy đá cuội và đá tảng. Với bốn chân thì chú Sirius rất dễ dàng băng qua vùng đất đó, nhưng với Harry, Ron và Hermione thì tụi nó gần đứt hơi khi đi theo chú Sirius . Tụi nó đi theo chú Sirius lên càng lúc càng cao, leo hẳn lên lưng núi. Trong gần nửa tiếng đồng hồ tụi nó trèo lên một lối mòn dốc, ngoằn ngoèo và lởm chởm đá, bám theo cái đuôi ve vẩy của chú Sirius . Đứa nào cũng toát mồ hôi dưới ánh mặt trời, cái quai đeo của cái túi đồ ăn trĩu xuống, cất vai Harry đau ê ẩm.

Và rồi, cuối cùng, chú Sirius lẫn đi đâu mất, và khi tới được cái nơi mà chú đã biến mất, tụi nó thấy một cái khe hẹp nở ra giữa vách đá. Tụi nó lách vô trong, và thấy mình ở trong một cái hang mát lạnh được chiếu sáng mờ mờ. Ở cuối hang là con bằng mã Buckbeak bị cột dây thừng một đầu dây thừng cột vòng qua một tảng đá bụi chần vằn. Buckbeak là một con ngựa mình sau là mình ngựa màu xám, còn nửa kia là chim đại bàng khổng lồ. Con mắt màu cam dữ tợn của con Buckbeak quắc lên khi nhìn thấy ba đứa Harry, Ron và Hermione . Cả ba đứa nó bèn cúi thật thấp để chào con bằng mã, và sau khi xem xét chúng một cách độc đoán trong chốc lát, Buckbeak khuyu hai đầu gối của đôi chân trước có vảy, và cho phép Hermione nhào tới trước vỗ về cái cổ lông vũ của Buckbeak. Riêng Harry thì mãi nhìn con chó đen đang biến trở lại thành người cha đỡ đầu của nó.

Chú Sirius mặc bộ áo chùng xám tả tơi; cái bộ mà chú đã mặc từ khi đào thoát khỏi nhà tù Azkaban . Mái tóc đen của chú đã dài hơn so với khi chú xuất hiện trong lò sưởi, và mái tóc lại rối xù và xỉn màu đi. Trông chú ốm nhom.

Sau khi chú nhả tờ Nhật báo Tiên tri ra và quăng nó xuống sàn cái hang, chú Sirius nói:

“Thịt gà!”

Harry mở cái túi xách của nó, lấy ra một mớ đùi gà và bánh mì.

Chú Sirius mở gói ra, cầm lấy một cái đùi bự, ngồi xuống sàn hang, dùng răng cắn xé một miếng lớn và nói:

“Cám ơn con. Lâu nay chú sống chủ yếu bằng thịt chuột. Không thể ăn trộm quá nhiều thực phẩm ở làng Hogsmeade, chú bắt đầu gây chú ý rồi.”

Chú nhe răng cười với Harry, nhưng Harry cười đáp lại chú một cách bất đắc dĩ. Harry hỏi:

“Chú làm gì ở đây vậy chú Sirius?”

Chú Sirius gặm khúc xương gà y như kiểu một con chó gặm xương và nói:

“Làm bốn phần của một người cha đỡ đầu. Đừng lo lắng con à, chú giả danh một con chó hoang rất dễ thương.”

Chú vẫn còn cười, nhưng nhận thấy vẻ lo âu trên gương mặt Harry, chú nói một cách nghiêm trang hơn:

“Chú muốn có mặt tại chỗ. Bức thư cuối cùng của con... Chà, chúng ta hãy chỉ nói là sự việc đang trở nên ám muội hơn. Sáng nào chú cũng đi chôm báo người ta liệng đi, và chỉ đọc sơ qua là chú thấy chú không phải là người duy nhất nhìn thấy sự việc này đáng lo lắng.”

Chú hất đầu về phía những tờ Nhật báo Tiên tri vàng khè nằm trên sàn hang, Ron lượm lên và mở ra đọc. Nhưng Harry vẫn đắm đắm nhìn chú Sirius lo lắng:

“Nếu họ bắt được chú thì sao? Nếu họ nhìn thấy chú thì sao?”

Chú Sirius nhún vai và tiếp tục thưởng thức đùi gà:

“Ba đứa con và cụ Dumbledore là những người duy nhất biết là chú có thuật biến hình hóa thú.”

Ron huých cùi chỏ vô Harry và đưa nó mấy tờ Nhật báo Tiên tri. Có hai tờ, một tờ mang cái tit lớn: Bệnh bí mật của Bartemius Crouch. Bài thứ hai: phù thủy của Bộ Pháp Thuật vẫn còn mất tích... Bộ trưởng Bộ Pháp Thuật giờ đây đích thân can dự.”

Harry đọc lướt qua câu chuyện về ông Crouch. Từng cụm từ đập vào mắt nó: Chưa hề xuất hiện nơi công cộng từ tháng mười một... nhà cửa có vẻ hoang vắng... Bệnh viện Thánh Mungo chuyên trị Thương tật và Bệnh Pháp thuật từ chối bình luận... Bộ Pháp Thuật không xác nhận những tin đồn về bệnh tật trầm trọng...

Harry nói chậm chạp:

“Họ làm cho câu chuyện nghe như thể ông ấy sắp chết vậy. Nhưng ông ấy không thể nào bệnh nặng đến nước đó nếu ông ấy còn xoay sở đến đây được...”

Ron thông báo cho chú Sirius :

“Anh của cháu là trợ lý của ông Crouch. Anh nói ông Crouch bệnh vì công việc quá nhiều.”

Harry vẫn đọc bài báo, nói chậm rãi:

“Ổng đúng là trông có vẻ bệnh thiệt, vào cái lần gần nhất mà con nhìn thấy ổng, cái đêm mà tên con bị bỏ vô Cốc Lửa đó...”

“Cho đáng đời ổng về chuyện ổng đuổi Winky !”

Hermione nói, trong giọng cô bé có chút đanh đá. Cô bé đang vỗ về Buckbeak, con bằng mã đang nhai rau rầu mấy khúc xương gà mà chú Sirius bàn giao cho nó. Cô bé nói tiếp:

“Con dám cá là bây giờ ổng hối tiếc là ổng đã làm như vậy... con dám cá là bây giờ ổng mới cảm thấy sự khác biệt khi không còn Winky ở bên cạnh chăm sóc ổng nữa.”

Ron quăng cho Hermione một cái nhìn u ám, nói nhỏ với chú Sirius :

“Hermione bị chuyện gia tinh ám ảnh.”

Nhưng chú Sirius tỏ ra rất quan tâm:

“Ông Crouch đuổi gia tinh của ổng à?”

“Dạ, ở trận Quidditch Cúp Thế giới .”

Harry kể lại câu chuyện về sự xuất hiện của Dấu hiệu Hắc ám, và Winky bị phát hiện tại trận với cây đũa phép của Harry còn nắm chặt trong tay, rồi ông Crouch đã nổi giận hết sức như thế nào. Khi Harry kể xong, chú Sirius lại đứng lên và bắt đầu đi qua đi lại trong cái hang.

Một lát sau chú nói, tay cầm một cái đùi gà mới vung vào không trung:

“Để chú sắp xếp câu chuyện này lại cho nó lớp lang thứ tự. Các con nhìn thấy con gia tinh đầu tiên ở Khán đài Danh dự. Chị ta đang giữ chỗ cho ông Crouch, đúng không?”

Harry, Ron và Hermione cùng nói:

“Dạ, đúng.”

“Nhưng ông Crouch lại không đến xem trận đấu?”

Harry nói:

“Dạ không. Con nghĩ là ông ấy bận quá.”

Chú Sirius lại im lặng đi qua đi lại quanh cái hang. Rồi chú nói:

“Harry à, sau khi rời khán đài danh dự, con có kiểm tra coi cây đũa phép còn trong túi áo của con không?”

Harry suy nghĩ kỹ lắm:

“Ờ... không. Con không cần dùng đến nó cho mãi tới khi con đi vào rừng. Và khi con đặt tay vào túi áo tìm nó thì chỉ tìm thấy cái ống dòm pháp thuật mà thôi.”

Harry chăm chú nhìn chú Sirius :

“Có phải ý chú nói là cái kẻ nào đó gọi hiện lên Dấu hiệu Hắc ám đã ăn cắp cây đũa phép của con từ khán đài Danh dự?”

Chú Sirius nói:

“Điều đó có thể lắm.”

Hermione khẳng định:

“Winky không ăn cắp cây đũa phép đó!”

Đôi mày của chú Sirius cau lại khi chú tiếp tục đi qua đi lại, chú nói:

“Con gia tinh đó không phải là kẻ duy nhất có mặt trên khán đài Danh dự. Còn những ai khác nữa ngồi sau lưng các con?”

Harry đáp:

“Cả đồng người ấy. Một số bộ trưởng Bungary, ông Cornelius Fudge ..., gia đình Malfoy ...”

Ron đột ngột la lên:

“Gia đình Malfoy !”

Ron la lớn đến nỗi tiếng nói nó vang dội khắp hang khiến con Buckbeak phải hất hất cái đầu lên một cách bồn chồn. Nó cả quyết:

“Con dám cá kẻ cắp là chính Lucius Malfoy !”

Chú Sirius hỏi:

“Còn ai nữa không?”

Harry nói:

“Không còn ai hết.”

Hermione nhắc:

“Còn chứ. Còn có ông Ludo Bagman nữa.”

“Ừ, phải.”

Chú Sirius vẫn tiếp tục đi qua đi lại. Chú nói:

“Chú không biết nhiều về ông Bagman ngoại trừ chuyện trước đây ông vốn là Tấn thủ của đội Ong Bắp cày Wimbourne. Ông ta trông như thế nào?”

Harry nói:

“Dạ, ổng tốt thôi. Ổng cứ đề nghị giúp đỡ con hoài trong các cuộc Thi đấu Tam Pháp thuật .”

Chú Sirius càng tự lự hơn nữa:

“Bây giờ ông còn muốn giúp không? Chú cứ thắc mắc hoài tại sao ông lại làm như vậy?”

Harry nói:

“Ông nói là ông thấy khoái con.”

“Hừm!”

Chú Sirius tỏ ra hết sức ưu tư.

Hermione nói với chú Sirius :

“Tụi con nhìn thấy ông trong rừng ngay trước khi Dấu hiệu Đen xuất hiện.”

Cô bé quay lại hỏi Ron và Harry :

“Còn nhớ không?”

Ron nói:

“Ừ, nhưng mà ông không ở lại trong rừng, đúng không? Lúc mà tụi mình báo cho ông về cái vụ bạo động xong là ông đi ngay ra chỗ cắm trại mà.”

Hermione phản pháo:

“Làm sao bồ biết được? Làm sao bồ biết là ông đột thổ tàng hình tới chỗ nào chứ?”

Ron ngờ vực hỏi:

“Thôi đi mà! Có phải bồ muốn nói là bồ nghĩ ông Ludo Bagman đã gọi hiện lên Dấu hiệu Đen không?”

Hermione bướng bỉnh nói:

“Ông gọi lên thì có lý hơn là Winky .”

Ron nhìn chú Sirius đầy ngụ ý:

“Con đã nói với chú rồi, con đã nói với chú là Hermione bị vụ gia tinh ám ảnh mà...”

Nhưng chú Sirius giơ tay lên để bảo Ron im đi:

“Khi Dấu hiệu Hắc ám được gọi lên, và con gia tinh bị phát hiện là đang cầm cây đũa phép của Harry, thì ông Crouch làm gì?”

Harry nói:

“Ông đi lùng soát các bụi rậm, nhưng không còn ai khác ở đó hết.”

Chú Sirius đi qua đi lại, lăm bắm:

“Dĩ nhiên, dĩ nhiên là ông muốn đổ chuyện đó cho bất cứ ai chứ không phải cho con gia tinh của chính ông... và sau đó ông đuổi con gia tinh à?”

Hermione nói bằng giọng đã hăng lên:

“Đúng vậy. Ông đuổi chị ấy, chỉ vì chị ấy đã không ở lại trong lều để cho đám đông hỗn loạn đâm chị ấy bẹp dí đi...”

Ron nói:

“Hermione ơi, bồ có chịu tha cho cái vụ gia đình được không?”

Chú Sirius lắc đầu nói:

“Hermione có cách đánh giá ông Crouch tốt hơn con, Ron à. Nếu con muốn biết một người đàn ông là người như thế nào, thì cứ xem cái cách ông ta đối xử với những người thấp kém hơn mình, chứ không phải với kẻ ngang hàng mình.”

Chú đưa một bàn tay lên vuốt gương mặt đầy râu ria chưa cạo, rõ ràng là chú đang suy nghĩ nát óc.

“Tất cả vụ vắng mặt này của ông Crouch ... ông đã mất công để bảo đảm là gia đình của ông xí được chỗ cho ông ở trận Cúp Quidditch Thế Giới, thế mà rồi ông lại chẳng thèm đến mà xem. Ông đã tốn công vất vả để phục hồi lại cuộc Thi đấu Tam Pháp thuật, và rồi cũng thôi, không thèm tới dự nữa... Chẳng giống chính ông Crouch chút nào. Nếu trước đây mà ông chịu nghỉ làm vì bệnh, dẫu chỉ một ngày đi chẳng nữa, thì chú dám nuốt trọn con Buckbeak cho mà coi.”

Harry nói:

“Vậy là chú có biết ông Crouch hả?”

Gương mặt chú Sirius tối sầm lại. Trông chú bỗng nhiên có vẻ hăm he đáng sợ như vào cái buổi tối đầu tiên Harry gặp mặt chú, cái buổi tối mà Harry vẫn còn tưởng chú Sirius là một kẻ sát nhân. Chú nói nhỏ:

“À, chú biết ông Crouch rõ chứ. Ông là người đã ra lệnh giam chú vào ngục Azkaban ... mà không cần xét xử.”

Ron và Hermione cùng thốt lên:

“Cái gì?”

Harry nói:

“Chắc là chú nói chơi!”

Chú Sirius cầm một miếng đùi gà nữa, nói:

“Không, chú không nói đùa. Các con có biết là ông Crouch trước đây vốn là Bộ trưởng Bộ thi hành Luật pháp thuật không?”

Harry, Ron và Hermione cùng lắc đầu. Chú Sirius nói:

“Ông ấy được coi như ứng viên hàng đầu cho chức Bộ trưởng Bộ Pháp Thuật kế tiếp. Barty Crouch là một pháp sư vĩ đại, có Pháp thuật hùng mạnh... và ham hố quyền lực.”

Đọc được nét mặt của Harry, chú Sirius nói:

“Nhưng ông chẳng đời nào là một kẻ ủng hộ Voldemort. Không, ông Barty Crouch luôn lớn tiếng chống lại phe Hắc ám. Nhưng mà rồi cũng có nhiều kẻ vốn chống lại phe Hắc ám mà... Chà, con không hiểu được đâu... các con còn nhỏ quá...”

Ron nói, giọng nó có vẻ tức tối:

“Ba của con cũng nói vậy hồi ở trận Cúp Thế giới . Sao chú không thử nói coi tụi con có hiểu không?”

Một nụ cười thoáng qua gương mặt hốc hác của chú Sirius .

“Được rồi, chú sẽ cố gắng...”

Chú lại đi qua đi lại trong cái hang, rồi nói:

“Thử tưởng tượng là Voldemort đang cầm quyền lúc này mà xem. Các con không biết những kẻ ủng hộ hắn là ai, không biết ai đang làm việc cho hắn và ai thì không. Các con biết hắn có thể kiểm soát người ta đến mức có thể khiến họ làm những điều khủng khiếp mà họ không thể nào tự mình dừng tay lại được. Các con phát sợ chính mình, sợ cả gia đình mình, bạn bè mình. Mỗi tuần lại có thêm nhiều tin tức về nhiều cái chết hơn, nhiều vụ mất tích hơn, nhiều vụ tra tấn hơn... Bộ Pháp Thuật thì rối tinh beng lên, họ không biết phải làm gì, họ cố gắng giấu dân Muggle mọi chuyện, nhưng đồng thời, dân Muggle cũng bị giết. Khủng bố khắp nơi... Hoảng loạn... rối rắm... Đó là tình trạng trước đây khi Voldemort còn hùng mạnh.”

“Chà, thời thế như vậy làm lộ ra cái tốt nhất trong một số người cũng như cái xấu nhất trong một số người. Những nguyên tắc của ông Crouch có lẽ có hiệu quả tốt lúc ban đầu..., chú cũng không rõ nữa. Ông thăng quan tiến chức nhanh chóng trong Bộ Pháp Thuật, và bắt đầu đưa ra những biện pháp rất khắc nghiệt chống lại những kẻ ủng hộ Voldemort . Các Thần sáng được trao cho nhiều quyền hạn mới – chẳng hạn quyền được giết chứ không chỉ quyền bắt giữ. Và chú không phải là người duy nhất bị tống thẳng vô tay bọn Giám ngục Azkaban mà không cần xét xử. Ông Crouch dùng bạo lực để trấn áp bạo lực và cho phép dùng Lời Nguyên Không Thể Tha Thứ chống lại cả những kẻ dù mới chỉ là đối tượng tình nghi. Chú có thể nói là ông ta trở nên tàn ác và hung tợn không kém gì nhiều kẻ bên phe Hắc ám. Nhưng các con chú ý, ông Crouch cũng có những kẻ ủng hộ ông, nhiều người đã nghĩ ông đang thi hành những biện pháp đúng đắn và nhiều phù thủy cùng pháp sư còn hô hào vận động cho ông nắm quyền hành ở Bộ Pháp Thuật nữa kìa. Khi Voldemort biến mất, thì vấn đề ông Crouch nắm quyền hành tối cao chỉ còn là vấn đề thời gian. Nhưng rồi một chuyện không may lắm xảy ra...”

Chú Sirius mỉm cười u ám:

“Con trai của chính ông Crouch bị bắt cùng với một nhóm Tử thần Thực tử khi bọn đó tìm cách chạy chọt ra khỏi nhà ngục Azkaban . Rõ ràng là bọn đó đang tìm cách tìm kiếm Voldemort và đưa hắn trở lại nắm quyền lực.”

Hermione há hốc miệng hỏi:

“Con trai của ông Crouch bị bắt?”

Chú Sirius quăng khúc xương gà cho con Buckbeak, tự gieo mình xuống đất, ngồi phịch bên cạnh ổ bánh mì và bẻ ổ bánh mì làm hai. Chú nói:

“Phải. Chú nghĩ đó thật là một cú sốc tồi tệ cho ông già Barty Crouch . Lẽ ra ông nên dành nhiều thời gian hơn để chăm sóc gia đình, đúng không? Lẽ ra ông nên thỉnh thoảng đi làm về sớm hơn... để tìm hiểu chính đứa con trai của mình.”

Chú Sirius bắt đầu nhai ngấu nghiến những miếng bánh mì bự. Harry hỏi:

“Con trai ông Crouch có phải là Tử thần Thực tử không?”

Chú Sirius vẫn đang nuốt bánh mì :

“Không biết được. Khi con trai ông bị đưa vào ngục, bản thân chú đã nằm trong ngục Azkaban rồi. Những thông tin này toàn là những thứ chú biết được từ khi chú ra khỏi nhà ngục đó. Thằng con ông chính xác là đã bị bắt chung với một nhóm người mà chú dám đem sinh mạng ra cá rằng bọn họ là Tử thần Thực tử . Nhưng cũng có thể thằng nhỏ ở tình thế tình ngay lý gian, như con gia tinh Winky chẳng hạn.”

Hermione thì thầm:

“Ông Crouch có tìm cách đem con trai ông ra khỏi nhà tù không?”

Chú Sirius bật ra một tiếng cười nghe giống như tiếng chó sủa hơn:

“Ông Crouch đem con trai mình ra tù hả? Chú cứ tưởng con đánh giá đúng ông Crouch chứ, Hermione ! Bất cứ điều gì đe dọa làm mờ đi thanh danh của ông đều phải dẹp đi hết; ông đã dành cả đời để phấn đấu trở thành Bộ trưởng Bộ Pháp Thuật . Các con đã thấy ông đuổi thẳng cổ không thương tiếc một con gia tinh tận tụy chỉ vì nó khiến ông lại lần nữa dính dáng tới Dấu hiệu Hắc ám rồi đó. Chẳng lẽ điều đó không nói cho các con biết ông ta là người như thế nào sao? Tình phụ tử của ông Crouch chỉ đủ sâu nặng để ông đưa thằng con đến phiên xử, và theo đánh giá chung, thì điều đó cũng chẳng khác gì hơn một cái có để Crouch chứng tỏ là ông ghét thằng con ông đến mức nào... khi ông tống nó vô ngục Azkaban .”

Harry lặng lẽ nói:

“Ông giao chính con ông cho bọn giám ngục Azkaban à?”

Chú Sirius lúc này trông không còn vui vẻ chút xíu nào:

“Đúng vậy. Chú đã nhìn thấy các Giám ngục Azkaban mang thằng nhỏ vô ngục, chú đứng sau chấn song phòng giam của chú mà nhìn họ. Thằng con ông chỉ chừng mười chín tuổi. Họ đem thằng nhỏ giam trong một buồng gần buồng giam của chú. Khi trời sụp tối thì thằng nhỏ gào khóc đòi gặp má nó. Nhưng vài ngày sau nó trở nên lặng lẽ hơn... cuối cùng thì tất cả đều trở nên lặng lẽ... ngoại trừ khi đám tù nhân hét lên trong khi ngủ...”

Trong chốc lát, cái nhìn u uẩn trong đôi mắt của chú Sirius dịu đi và trở nên nhẹ nhàng hơn bao giờ hết, như thể những cánh cửa chớp đã được đóng lại đằng sau chúng. Harry hỏi:

“Vậy là anh ấy vẫn còn ở trong ngục Azkaban ?”

Chú Sirius nói, giọng u ám:

“Không, không, thằng nhỏ không còn ở trong đó nữa. Một năm sau khi bị đưa vào đó thì nó chết.”

“Ảnh chết?”

Chú Sirius cay đắng nói:

“Nó không phải là kẻ duy nhất. Hầu hết người bị đưa vào đó đều phát điên, và nhiều người cuối cùng chẳng ăn uống gì cả. Họ mất đi lòng ham sống. Và vì bọn Giám ngục Azkaban đánh hơi được Thần chết, cho nên chỉ cần thấy bọn chúng kích động lên là người ta biết ngay rằng Thần chết đang đến. Khi mới vô tù thì thằng nhỏ đã có vẻ bệnh nặng rồi. Ông Crouch là một thành viên quan trọng của hội đồng bộ trưởng, ông và vợ ông được cho phép vào thăm con trên giường hấp hối. Đó là lần cuối cùng chú nhìn thấy ông Barty Crouch, ông dìu bà vợ đi không nổi ngang qua buồng giam của chú. Bà ấy cũng chết sau đó một thời gian ngắn, có vẻ như vậy. Đau khổ quá. Chết dần chết mòn như đứa con trai. Ông Crouch không bao giờ trở lại nhận xác con trai. Bọn Giám ngục Azkaban chôn thằng nhỏ bên ngoài pháo đài; chú đã nhìn thấy họ làm điều đó.”

Chú Sirius quăng đi miếng bánh mì mà chú vừa đưa lên miệng, và thay vì ăn tiếp, chú cầm cái chai đựng nước bí rợ đưa lên miệng và uống cạn. Chú chùi miệng bằng mu bàn tay và tiếp tục nói:

“Vậy là ông Crouch mất tất cả ngay khi tưởng mình đã đạt được tất cả. Mới phút trước đó ông là một anh hùng, chuẩn bị trở thành Bộ trưởng Bộ Pháp Thuật ... mà chỉ phút sau đó, con trai chết, vợ chết, thanh danh gia đình bị ô nhục, và thế là, từ khi ra tù chú nghe nói, tiếng tăm của ông tiêu tan. Sau khi thằng nhỏ chết rồi, người ta bắt đầu cảm thấy cảm thông với thằng nhỏ một chút, bắt đầu thắc mắc vì đâu mà một thanh niên tử tế thuộc một gia đình danh giá như vậy lại ra nông nổi ấy. Người ta kết luận là cha nó hẳn đã không hề quan tâm chăm sóc nó. Thành ra ông Cornelius Fudge mới giành được chức Bộ trưởng Bộ Pháp Thuật, còn ông Crouch thì bị đẩy qua Bộ Hợp tác Pháp thuật Quốc tế.”

Sự im lặng kéo dài sau khi chú Sirius kể xong câu chuyện. Harry đang nghĩ đến cái cách mà con mắt của ông Crouch suýt lồi ra khi ông nhìn xuống con gia tinh không biết vâng lời của ông hồi ở trong rừng, sau trận đấu Cúp Thế giới. Thì ra, đây hẳn là lý do khiến ông Crouch phản ứng quá dữ dội với Winky khi nó bị phát giác dưới Dấu hiệu Hắc ám. Hẳn là chuyện đó đã gợi lên những ký ức đau buồn về đứa con trai của ông, và vụ tai tiếng cũ, cùng với sự rớt đài nhục nhã của ông ở Bộ Pháp Thuật.

Harry nói với chú Sirius :

“Thầy Moody nói ông Crouch bị chuyện lòng bất phù thủy Hắc ám ám ảnh.”

Chú Sirius gật đầu:

“Ừ, chú cũng nghe nói chuyện đó đã trở thành một thứ bệnh điên của ông. Theo ý chú thì ông ta hẳn còn tin là ông có thể lấy lại được sự tin yêu của công chúng trước đây bằng cách bắt được một Tử thần Thực tử nữa.”

Ron nhìn Hermione nói với vẻ chiến thắng:

“Và ông ta đã lên vào trường Hogwarts để lục lọi văn phòng thầy Snape !”

Chú Sirius nói:

“Ừ, và điều đó chẳng có nghĩa gì hết.”

Ron kêu lên:

“Dạ, có chứ!”

Nhưng chú Sirius lắc đầu:

“Nghe đây, nếu ông Crouch muốn điều tra ông Snape, thì tại sao ông lại không đến làm giám khảo cuộc Thi đấu? Đó là một cái cớ lý tưởng để ông thường xuyên thăm viếng trường Hogwarts và để mắt canh chừng ông Snape .”

“Vậy thì theo chú, thầy Snape có âm mưu gì đó sao?”

Harry vừa nêu câu hỏi thì Hermione đã ngắt lời nó:

“Cho dù bồ nói gì đi nữa mình cũng chẳng nghe đâu. Cụ Dumbledore tin tưởng thầy Snape ...”

Ron mất kiên nhẫn:

“Thôi mà, Hermione ơ. Mình biết là cụ Dumbledore rất sáng suốt và thế này thế nọ, nhưng điều đó không có nghĩa là một phù thủy Hắc ám thực sự tinh ranh không thể bị được cụ...”

“Vậy thì tại sao thầy Snape lại cứu mạng Harry hồi năm thứ nhất? Tại sao thầy không để mặc cho Harry chết?”

“mình không biết – có lẽ ổng sợ cụ Dumbledore tổng cổ ổng ra khỏi trường...”

Harry nói lớn lên, làm Ron và Hermione ngừng cãi nhau để lắng nghe.

“Chú nghĩ sao chú Sirius ?”

Chú Sirius nói, trầm ngâm nhìn Ron và Hermione .

“Chú nghĩ cả hai đứa con có đồng một quan điểm. Từ khi phát hiện ra Snape đang dạy ở trường Hogwarts, chú cứ tự hỏi tại sao cụ Dumbledore lại tuyển dụng ông ta. Ông Snape luôn mê Nghệ thuật Hắc ám, và cả trường đều biết chuyện đó. Hồi học chung với chú, ổng là một kẻ gian xảo, nịnh hót, tọc tai chệp bẹp.”

Chú Sirius nói thêm, khiến cho Harry và Ron ngó nhau nhe răng cười.

“Khi mới vô trường, ông Snape biết nhiều lời nguyền hơn cả nửa số học sinh năm thứ bảy, và ông là một đứa trong băng Slytherin mà gần hết bọn trong băng này sau đó đã trở thành Tử thần Thực tử .”

Chú Sirius xòe mấy ngón tay ra và bắt đầu kể tên:

“Rosier và Wilkes – cả hai cùng bị các Thần Sáng giết chết một năm trước khi Voldemort sa cơ thất thế. Cặp vợ chồng Lestranges, đang ở trong ngục Azkaban. Avery – theo như chú nghe ngóng được, thì hẳn đã luồn lách tai qua nạn khỏi nhờ nói rằng hẳn đã bị ép phải hành động dưới lời nguyền Độc Đoán – hẳn vẫn đang bị truy lùng. Nhưng theo như chú biết, ông Snape thậm chí lại không hề bị cáo buộc là một Tử thần Thực tử. Nhưng chuyện đó cũng không quan trọng mấy. Vẫn còn có cả lũ chưa bị bắt bao giờ. Và ông Snape chắc chắn đủ khôn khéo để giữ cho mình không bị dây vào rắc rối.”

Ron nói:

“Thầy Snape biết khá rõ ông Karkaroff, nhưng lại muốn giấu chuyện này.”

Harry nói ngay:

“Đúng vậy, phải chi chú thấy được bộ mặt của thầy Snape khi ông Karkaroff xuất hiện trong lớp Độc dược ngày hôm qua! Ông Karkaroff muốn nói chuyện với thầy Snape, ổng nói là sao thầy Snape cứ lẩn tránh ổng. Coi bộ ổng lo lắng lắm. ổng cho thầy Snape coi cái gì đó trên cánh tay của ổng, nhưng con không sao thấy được đó là cái gì.”

Chú Sirius hỏi, lộ vẻ hoang mang, lo lắng:

“Hắn cho ông Snape coi cái gì đó trên tay hắn hả?”

Mấy ngón tay của chú Sirius lùa lung tung trong đám tóc rối bù. Rồi chú lại nhún vai:

“Chịu thua, chú không biết vụ đó có ý nghĩa gì... nhưng nếu Karkaroff thật sự lo lắng, và tới kiếm Snape để hỏi...”

Chú Sirius ngó lên vách hang, cau mày thất vọng:

“Đúng là cụ Dumbledore tin ông Snape, và chú biết là cụ Dumbledore tin cả đồng người mà thiên hạ chẳng thể nào tin được, nhưng nếu như ông Snape đã từng làm việc cho Voldemort thì chú thật không thể hiểu tại sao cụ Dumbledore lại cho ông Snape dạy ở Hogwarts.”

Ron vẫn bướng bỉnh đặt vấn đề:

“Tại sao thầy Moody và ông Crouch lại muốn vô phòng làm việc của thầy Snape dữ vậy?”

Chú Sirius chậm rãi trả lời:

“Là vậy, chú không loại trừ việc thầy Mắt-Điên định rà soát phòng làm việc của từng giáo viên một khi thầy đã tới Hogwarts. Thầy Moody thực thi công việc Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám của mình một cách nghiêm ngặt. Chú chắc là thầy chẳng tin ai hoàn toàn, nhưng sau những điều mà thầy đã từng trải thì điều đó cũng không có gì lạ. Tuy vậy, về thầy Moody, phải nói thầy chẳng bao giờ giết ai nếu thầy có thể tránh được chuyện đó. Luôn luôn cứu sống mọi người nếu có thể cứu. Khắc nghiệt, nhưng không bao giờ thầy hạ thấp mình ngang hàng với bọn Tử thần Thực tử. Còn ông Crouch lại là chuyện khác... có thực là ông ta bị bệnh không? Nếu bệnh thật, thì tại sao ông ta lại xoay sở tìm cách đột nhập vào phòng của ông Snape? Còn nếu không... thì ông ta lên đó để làm gì? Công việc của ông ta ở trận Cúp

Thế giới có gì quan trọng mà ông ta không lên ngồi trên khán đài được? Lúc đó ông ta làm gì trong khi lẽ ra phải làm trọng tài cho trận đấu?”

Chú Sirius chột im lặng, mắt vẫn ngó chằm chằm lên vách hang. Con Buckbeak thì đang quanh quẩn bươi trên nền đá, kiểm mấy khúc xương còn sót. Sau cùng, chú ngược nhìn Ron:

“Cháu nói là anh cháu làm trợ lý riêng của ông Crouch hả? Vậy cháu có thể lựa lúc để hỏi xem gần đây anh có thấy ông Crouch không?”

“Để cháu thử xem.” Ron trả lời, không chắc chắn. “Nhưng tốt hơn là đừng để anh biết mình nghĩ ông Crouch là một tên nguy hiểm. Anh Percy thích ổng lắm.”

Chú Sirius chỉ vào tờ Nhật báo Tiên tri, nói:

“Và sẵn đó cháu thử tìm hiểu coi họ có tìm ra được vết tích gì của bà Bertha Jorkins chưa.”

Harry đáp:

“Ông Bagman có nói với cháu là họ không tìm thấy gì hết.”

Chú Sirius cúi đầu xuống tờ báo, nói:

“Ờ, trong bài báo này có nói tới ổng. ‘Cứ làm om sòm lên là trí nhớ của Bertha tệ lắm. Ủ, từ lúc tôi quen biết bà ta tới giờ, có lẽ bà ta cũng có thay đổi ít nhiều, nhưng mà tôi biết Bertha cũng không đáng trí đến mức mà cái gì cũng quên – ngược lại thì có. Mặc dù có hơi lẫn một chút, nhưng mà mấy chuyện ngồi lê đôi mách thì bà ta nhớ không ai bằng. Gặp rắc rối hoài mà có bao giờ bà ta biết giữ mồm giữ miệng đâu. Tôi biết bà ta là một gánh nặng cho Bộ Pháp Thuật ... có lẽ vì vậy mà cho tới nay ông Bagman chẳng thêm bận tâm tìm kiếm bà ta...”

Chú Sirius thở ra một cái thiệt lớn, rồi xoa xoa đôi mắt thâm quầng:

“Mấy giờ rồi?”

Harry coi đồng hồ, rồi nhớ ra cái đồng hồ đã chết từ khi bị ngâm cả tiếng trong nước.

“Bây giờ là ba giờ rưỡi.” Hermione đáp.

“Bây giờ thì các cháu nên trở về trường.” chú Sirius vừa nói vừa đứng lên. “Nghe chú dặn đây...” Chú nghiêm nghị nhìn Harry. “Chú không muốn cháu cứ phải trốn ra khỏi trường để thăm chú. Cháu chỉ cần gọi vài chữ tới đây cho chú. Chú cũng muốn biết thêm nếu có chuyện gì lạ. Nhưng cháu đừng tự ý ra khỏi Hogwarts, đó là cơ hội lý tưởng cho kẻ nào đó muốn tấn công cháu.”

“Cho tới giờ không có ai định tấn công cháu, trừ một con rồng và hai con thủy quái.”

Harry trả lời nhưng bị chú Sirius quắc mắt nhìn giận dữ:

“Không cần phải lo cho chú... Chú chỉ yên tâm khi cuộc thi đấu này kết thúc, chắc cũng phải tới tháng Sáu. Và nhớ là khi các cháu nói chuyện với nhau, hãy gọi chú là Snuffles (có nghĩa là “Khịt khịt!”) nhớ chưa?”

Chú Sirius đưa cho Harry cái khăn đã hết thức ăn và bình rượu đã rỗng, rồi tới bên con Buckbeak, vỗ nhẹ tạm biệt nó. Xong chú nói:

“Chú sẽ đi cùng các cháu tới ven làng, để coi có mượn đỡ được tờ báo nào không.”

Trước khi ra khỏi hang, chú biến thành con chó đen khổng lồ và cùng cả bọn đi xuống sườn núi, băng ngang qua một bãi sỏi đá lổn nhổn và trở lại gò đất. Tới đó, chú cho phép từng đứa nó vỗ nhẹ lên đầu chú để chào tạm biệt, rồi quay đi và chạy mất hút trên con đường vòng quanh làng. Harry, Ron và Hermione cùng trở vào làng Hogsmeade và đi về Hogwarts .

Ron nói khi cả bọn đang trên đường về tòa lâu đài:

“Không biết anh Percy có biết hết những chuyện trời ơi về ông Crouch không. Nhưng có lẽ anh cũng không cần biết... Biết rồi có khi lại càng làm cho anh ngưỡng mộ ông nhiều hơn. Phải rồi, anh Percy thì khoái mấy vụ nguyên tắc lắm. Mà chú Sirius vừa nói là ông Crouch không chịu nhượng tay với cả con trai mình.”

Hermione gắt lên,

“Anh Percy sẽ không bao giờ giao nộp bất cứ người thân nào của anh cho bọn giám ngục.”

“Ai mà biết được.” Ron trả lời. “Nếu như anh cho là mình đang cản trở con đường thăng quan tiến chức của anh... Anh Percy thì đúng là nhiều tham vọng bồ biết mà...”

Tụi nó bước lên những bậc thềm bằng đá đến cửa Tiền sảnh, nghe phảng phất mùi thơm ngon của bữa ăn chiều tỏa ra từ Đại sảnh.

“Tội nghiệp chú Khịt khịt.” Ron vừa nói vừa hít mạnh .”Chú ấy ắt là thương bồ ghê lắm đó, Harry... Cứ tưởng tượng coi, phải sống bằng thịt chuột...”